

Sygnatura akt I C 49/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Pawlaczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2020 r.

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L., C.

przeciwko K. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) Ltd. z siedzibą w L., C. kwoty:

a) 2 681,50 (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt jeden 50/100) zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty,

b) 1 436,80 (jeden tysiąc czterysta trzydzieści sześć 80/100) zł,

c) 217,72 (dwieście siedemnaście 72/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty,

d) 955,00 (dziewięćset pięćdziesiąt pięć 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. nakazuje pobrać od pozwanej K. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 345,00 (trzysta czterdzieści pięć 00/100) zł tytułem nieuiszczonej części opłaty stałej.

Sygn. akt I C 49/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd. Z siedzibą w L. (Cypr) wniósł pozew o zasądzenie od pozwanej K. S. kwoty 4 336,02 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, który zaskarżyła sprzeciw w całości, kwestionując istnienie roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pozwaną K. S. oraz (...) Sp. z o.o. w W. łączyła umowa pożyczki nr (...) z dnia 17 maja 2018 r., na kwotę 8 000 zł, która powiększona o oprocentowanie w wysokości 10% (439,87 zł) oraz prowizję w kwocie 4 399,92 zł, miała zostać zwrócona do dnia 17 maja 2019 r. Łącznie pozwana miała zwrócić powodowi w tym terminie kwotę 12 839,79 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy

w przypadku nieterminowej spłaty pożyczkodawca mógł naliczać odsetki za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (dowód: umowa pożyczki k. 16, umowa ramowa pożyczki wraz

z harmonogramem k. 17-23 formularz informacyjny k. 24-27, potwierdzenie przelewu pożyczki k. 28)

Wobec niewykonania przez pozwaną umowy w terminie pożyczkodawca pismem z dnia 09 marca 2019 r. wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 1 044,73 zł w terminie 5 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy. (dowód: wezwanie k. 29)

W dniu 05 maja 2019 r. (...) Sp. z o.o. w W. zbył w drodze cesji na rzecz powoda (...) Ltd. Z siedzibą w L. (Cypr) wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki, która na dzień 08 sierpnia 2019 r. wynosiła 4 300,03 zł, z czego 2 681,50 zł stanowił kapitał, 1 436,80 zł prowizja, 52,45 zł odsetki kapitałowe i 129,29 zł odsetki za opóźnienie. Powód zawiadomił pozwaną o dokonanej cesji wzywając ją do zapłaty należności. (dowód: ramowa umowa cesji k. 32-34, porozumienie nr 29 k. 34, wezwanie k. 30)

Ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie twierdzeń powoda i przedstawionych przez niego dowodów uznając je za wiarygodne oraz logiczne. Wbrew twierdzeniom pozwanej załączone do pozwu dokumenty spełniają wymogi określone w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.), gdyż poświadczenia podpisane są pełnomocnika oraz zawierają pozostałe dane określone tym przepisem.

Niezasadne są wnioski pozwanej o zobowiązanie powoda do złożenia umowy w oryginalne, czy wniosku o udzielenie pożyczki w sytuacji, gdy umowa została zawarta za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, w formie elektronicznej. Powód udowodnił bowiem, że pozwana złożyła w postaci elektronicznej oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki i zaakceptowała jej warunki. Zgodnie bowiem z treścią art. 61 § 2 k.c. oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.

Oświadczenie woli przesłane za pomocą środków komunikacji elektronicznej uważa się za złożone z chwilą, gdy wiadomość zostanie zapisana na serwerze adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jej treścią (wejścia do systemu informatycznego prowadzonego i kontrolowanego przez odbiorcę oraz zarejestrowania na nim odpowiednich danych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.12.2003 r., V CZ 127/03, OSNC 2005, Nr 1, poz. 12). Nie jest konieczne, aby wiadomość została zapisana na komputerze adresata. Istotne jest natomiast, kiedy adresat mógł się z nią zapoznać.

Jak wynika z okoliczności sprawy pozwana zaakceptowała warunki umowy, których treść udostępniona elektronicznie przeniesiona została następnie na nośnik w postaci dokumentów w formie pisemnej przedstawionych przez powoda. Treść tych dokumentów jest czytelna i zrozumiała.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika, że powód jako nabywca wierzytelności posiada legitymację procesową czynną do dochodzenia roszczenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 17 maja 2018 r. zawartej przez pozwaną K. S. z (...) Sp. z o.o. w W. (art. 509 k.c.).

Pozwanej w niniejszej sprawie, stosownie do treści art. 513 § 1 k.c., przysługują wobec powoda, jako przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miała przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zarzuty dłużnika ze stosunku prawnego, z którego wynika cedowana wierzytelność mogą zatem dotyczyć istnienia, skuteczności i zakresu nabytej przez cesjonariusza wierzytelności.

Pozwana zaprzeczyła istnieniu roszczenia objętego pozwem, jednakże nie wykazała, że pożyczkę zawartą z poprzednikiem prawnym powoda spłaciła. Powód tymczasem w sposób czytelny przedstawił wysokość zadłużenia,

wskazując poszczególne kwoty składające się na całość należności. Dodać przy tym należy, iż skuteczność doręczenia pozwanej zawiadomienia o przelewie nie ma znaczenia

w niniejszej sprawie, gdyż pozwana nie wykazała, że całość pożyczki spłaciła poprzednikowi powoda. Nawet jeśli zawiadomienie o przelewie nie dotarło do pozwanej, to otrzymała je wraz z odpisem pozwu w niniejszej sprawie, a zatem przelew jest wobec pozwanej uznać należy za skuteczny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 r., VI ACa 534/16, Legalis nr 1714631).

Z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika zatem, że pozwana i poprzednik prawny powoda zawarli umowę pożyczki i pozwana otrzymała kwotę 8 000 zł, którą zobowiązała się zwrócić w ustalonym terminie wraz z odsetkami i dodatkowymi kosztami.

W niniejszej sprawie pożyczkodawcą był podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem pożyczek pieniężnych, którego działalność opiera się na osiągnięciu zysku z udzielania konsumentom pożyczek odpłatnych. W odniesieniu do tego rodzaju umów pożyczek zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083 ze zm.).

Za nieuzasadniony uznać należało zarzut pozwanej naruszenia art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, dotyczący zbyt wygórowanych pozaodsetkowych kosztów pożyczki, gdyż prowizja w kwocie 4 399,92 zł nie przekracza górnej granicy określonej tym przepisem.

Podobnie dodatkowe koszty obok należności głównej tj. odsetki umowne mają swoją podstawę w zawartej przez strony umowie. Wysokość tych odsetek nie przekracza wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c., zaś termin ich wymagalności wynika z umowy.

Sąd nie podziela argumentacji pozwanej naruszenia przez powoda art. 385¹ § 3 k.c. i wprowadzenia do umowy niedozwolonych klauzul umownych.

Przepis ten wprowadza dla konsumenta domniemanie, w myśl którego nie są indywidualnie uzgodnione te postanowienia, które zostały przejęte z wzorca zaproponowanego przez kontrahenta. Chodzi tu niewątpliwie o same postanowienia wzorca, ale także i te, które uprzednio zawarte w nim włączone zostały do treści umowy. W niniejszej sprawie trudno uznać, że pożyczkodawca zawierając umowę z pozwaną posługiwał się wzorcem, z którym pozwana nie mogła się zapoznać. Warunki zawarcia umowy są bowiem czytelne i zrozumiałe. Pozwana, jak wynika z parafek jej podpisu złożonych pod każdą stroną umowy, miała możliwość zapoznania się z jej treścią. Miała też możliwość odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od jej zawarcia.

W kwestii zaś ekwiwalentności świadczeń w zakresie wysokości prowizji za udzielenie pożyczki pamiętać należy, że przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi o rażącym naruszeniu interesów konsumenta (niedozwolone postanowienia umowne). Zdaniem Sądu skoro ustalona w umowie prowizja nie narusza art. 36a cytowanej wyżej ustawy, a odsetki umowne zgodne są z art. 359 § 2¹ k.c. i brak jest innych dodatkowych kosztów pożyczki, nie można uznać jak twierdzi pozwana, że umowa narusza art. 385¹ § 1 k.c.

Podobnie wysokość żądanych odsetek wynikających z niezachowania terminu spłaty wynika z umowy i jest zgodna z przepisami k.c. - art. 481 § 1, § 2 i § 2¹ k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w całości, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 681,50 zł należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwotę 217,72 zł z tytułu zaległych odsetek wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi

za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kwotę 1 436,80 zł z tytułu prowizji. Żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy obciążono pozwaną kosztami procesu, obejmującymi 55 zł opłaty od pozwu oraz 900 zł kosztów zastępstwa prawnego.

Brakującą częścią opłaty od pozwu w kwocie 345 zł obciążono pozwaną na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wieluniu podstawie 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.